בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34238-03-11 מדינת ישראל נ' אליאסי **19 פברואר 2013**

בפני כב' השופט שמאי בקר

המאשימה **מדינת ישראל**

נגד

הנאשמים **תומר אליאסי**

נוכחים:
ב"כ התביעה עו"ד טל הוד
ב"כ הנאשם עו"ד חיים כהן
הנאשם בעצמו

פרוטוקול

ב"כ המאשימה: ראשית, יוזכר כי הנאשם החל את דרכו בתיק זה בבקשה לביטול כתב האישום, מן הטעם שאינו מגלה עבירת איומים. טענתו זו נדחה ע"י כב' ביהמ"ש. לפיכך, בחר הנאשם לנהל הליך הוכחות, הנאשם בכפירתו מיום 2.7.12 הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום וטען כי הדברים שנשמעו מפיו במועד האירוע, נאמרו עקב סערת רגשות שהתחוללה בקרבו וכן ציין כי אמר את הדברים לבחור שעמד לצדו. עוד הוסיף וסיפר בעדותו שהותז לעברו גז פלפל, והוגשה בקשה למח"ש שנגנזה משום שלא ידע כיצד להתמודד עמה. טענה תמוה לאור העובדה שהוא מיוצג. בהליך ההוכחות לאחר שמיעת עדויות השוטרים ודחיית טענתו אין להשיב לאשמה, בחר הנאשם בדרך נוספת, עידון הדברים שנאמרו על ידו, מעין צמצום חזית, לפיה המילים עליהם חזרו וצטטו השוטרים אכן נאמרו, אך בסדר אחר לגמרי ובנסיבות אחרות לגמרי. לכן, לא ניתן לומר שהשאלה פה היא רק שאלה משפטית, ישנה גם שאלה עובדתית שבית המשפט צריך להכריע בה טרם יידרש לשאלת היסוד הנפשי, והיא איך נאמרו הדברים ומה היה תכנם האמתי. אנחנו נבקש להאמין לכל האזכורים והציטוטים בת/2 ות/3, דוחות של השוטר חגי קרואל, אשר הסביר את השתלשלות העניינים בשטח, כך שאין ספק שדברי הנאשם היו מכוונים כלפי השוטרים ולא היו אמירה כללית כפי שהוא מנסה לטעון היום. הנאשם אמר לשוטרים "אני אפוצץ לכם את הגולגולת". בעמ' 17 לפרוטוקול, העד מסביר את העדפת העיכוב על פני המעצר, למרות האיומים שנשמעו, וכן מספר על העמוק בו היה נתון הנאשם. מפנה לת/2 ו-ת/3 כאשר בת/3 הוא מוסיף ומפרט שנאמר "שימחץ לכל אחד מהם את הגולגולת". כשהוא חובט עם הקסדה במושב הקטנוע, ונתן אגרוף בקסדה. גם השוטר פישל בת/5, חוזרת על המילים "בא לי לדפוק לכם את הקסדה בראש אחד אחד לרסק לכם את הגולגולת", תוך שהנאשם קילל. השוטר מסביר על הצורך שאילץ אותם להשתמש בגז הפלפל. פה אפשר לראות נסיבות שהצריכו 3 שוטרים כדי להשתלט על הנאשם, וגם בכך לא היה די, מכך ניתן ללמוד על הלך רוחו של הנאשם במועד האירוע. לכן, אנחנו נבקש להאמין לאמרות שנאמרו ע"י השוטרים בשטח, כפי שתוארו על ידם. אנו רואים כי הטענה כי הנאשם אמר את הדברים תוך סערת רגשות, שזו לשון הכפירה, שונתה לגמריי לאחר עדויות השוטרים, היום הוא בא ומשנה גם את נוסחם של הדברים – דבר שלא הוזכר בכפירה ולו ברמיזה. הנאשם מנסה לקחת את המחלוקת על הנושא הנפשי לכוונה, אך התביעה תתעקש כי הנוסח הנכון שהפנה הנאשם כלפי השוטרים הוא הנוסח הספציפי והמפורט כמתואר ע"י השוטרים. אין ספק שתוכן הדברים המדוייק כפי שנאמר בשטח הוא חשוב מאוד כדי ללמד על הכוונה והלך הרוח, שכן מפני הדברים אנו למדים שהייתה לנאשם כוונה להפחיד או לכל הפחות להקניט את השוטרים. גם הנאשם אומר בבית המשפט בעמ' 27 ש' 3 אפשר לראות שהנאשם היה מודע למה שאמר. מצטטת "הייתי פשוט מתוסכל ורציתי להראות להם מה אני מרגיש אליהם", "התכוונתי להראות להם מה אני מרגיש", "כשאמרתי להם...היד עפה לקסדה במקביל נתתי מכה לקסדה רציתי להמחיש את התסכול שלי". הנאשם אף הרחיב וסיפר בביהמ"ש כיצד נהג בזלזול ובציניות בשוטרים, אפילו שהיה בדרך לעבודה, שהרי אנו בעידן של ניידים ומסרונים ואפשר היה לשלוח הודעה לעבודה וכלה בהשלכת הכפכפים פתיחת החגורה, הכל בגלל דוח כספי. כאמור, בתום פרשת התביעה, טען הנאשם – אין להשיב לאשמה – מן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34238-03-11 מדינת ישראל נ' אליאסי **19 פברואר 2013**

הטעם כי השוטרים לא טענו כי חשו מאויימים, הנאשם דיבר על משאלת לב כדי להביע תסכולו. עינינו הרואות בשלב זה, כי לגבי הטענה של אין להשיב לאשמה, לא נאמרה מילה וחצי מילה על נוסחם של הדברים. ביהמ"ש דחה טענה זו של אין להשיב לאשמה מן הנימוק כי המאשימה הוכיחה לכאורה את היסודות הדרושים לעבירת האיומים. התביעה תטען כי פרשת ההגנה לא רק שלא הטיבה עם הנאשם, אלא גרמה לו נזק רב, בעדותו הציג גרסה בלתי אמינה שאינה תואמת את דבריו במשטרה. בנוסף, הוכח מדבריו שהיה מודע למעשיו, כמתואר לעיל. גם עד ההגנה לא הוסיף להבהרת התמונה, משום שלא נכח בעת השמעת האיומים והגיע בשלב הסופי, עת נעשה שימוש בגז הפלפל. אני מפנה את כב' ביהמ"ש להודעת הנאשם במשטרה, שם הוא מספר 5 פעמים על בחור שהיה לצדו ואליו דיבר ואילו בבית המשפט הוא כלל לא הוזכר. בשולי העמוד הראון הוא אומר שדיבר עם אחד האנשים שעובד בחנות, בעמוד אחר הוא אומר שדיבר עם הבחור ואח"כ דיבר עם הבחור המוכר של החנות, אח"כ הוא שוב אומר שאמר את זה לבחור, אחרי שאמר שנתן מכה לקסדה, זה היה אחרי שסיים לדבר עם הבחור. 5 פעמים הוא מציין בחור, דבר שלא עלה בעדותו מלבד אולי אמירת אגב, אפשר לראות שהוא עשה תפנית חדה בכל קו הגנתו. מטענתו לבחור ותסכול, לפני פרשת ההגנה, הרי שבפרשת ההגנה הוא בא וטוען שכל הנוסח של האיומים היה אחר לגמרי. היה נוסח כלפי כולי עלמא, לא היה גולגולת היה ראש, הוא לא נופף בקסדה אלא רק נתן לה מכה עם היד. בקיצור, אנחנו רואים ששלוש פעמים הוא מעלה טענות, בביטול כתב האישום או אין להשיב לאשמה, כל פעם מנימוק אחר. בכפירתו וגם בשני השלבים אח"כ הוא מעולם לא טען לנוסח אחר, רק כשעלה לדוכן העדים הסכים שאמר את הדברים, אולם בניסוח ובאופן אחר, שאותו ניסוח מוציא ממנו את כל העוקץ וגם מוציא את כל הכוונה והמשמעות שהיו בדבריו. סיכומו של דבר, נבקש שלא להאמין לגרסת הנאשם, שהינה גם גרסה כבושה לעומת הגרסה במשטרה. נבקש, בצעד הראשון – מבחינה עובדתית להאמין לשוטרים. מבחינת היסוד הנפשי – נבקש שביהמ"ש יבחן את היסוד הנפשי ואת האמירה כחלק אינטגרלי ולקבוע כי הנוסח המצוין בכתב האישום נאמרו בכוונה לאיים או לפחות להקניט, שמשמעותו לפי קדמי היא להרגיז או להכעיס וכי הדברים נאמרו אישית אל השוטרים, לאחר שהעלו את חמתו והוא היה בסערת רגשות, הוא היה נרגז, השליך את הקטנוע שלו על הארץ ואז סירב לעיכוב על אף שהוזהר. לפיכך, אנו סבורים שהשמעת הדברים מתיישבים עם הלך הרוח של הנאשם בעת האירוע, והכל יחד, היינו הנוסח שלגביו העידו השוטרים וההקשר בו נאמרו, מעיד על העובדה שהיה בתוכן דבריו משום איום או הקנטה. מאחר ולא מדובר בעבירה תוצאתית, אין זה משנה אם אוימו או לא. לפי קדמי, הוא מציין בספרו את המבחן האובייקטיבי, שעניינו הטלת המורא, על האדם הסביר. לסיום – מפנה לסיפא של עדות הנאשם במשטרה, שם הוא מודה כי איים, שאם לא יביאו לו מים הוא יתאבד והוא דפק את ראשו בדלת. המסקנה העולה ממכלול הראיות, היא כי עסקינן בנאשם המעדיף את דרך הכח והאיומים כשהדברים לא מסתדרים כפי שהוא רוצה. לפיכך, אנו נבקש להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים. מגישה את התקציר מספרו של קדמי ופסק דין לעניין זה. הנאשם גם אמר את המילה "לכם", מכך אפשר ללמוד שהפנה את האיומים כלפי השוטרים שעמדו מולו, אין בטענת הנאשם כי הפנה את הדברים כלפי אדם אחר, אין בכך לגרוע מאיומים כלפי אותו בן אדם בו מבקשים לפגוע או להקניט, לכן גם אם ביהמ"ש יקבל את הודעתו במשטרה ואת גרסתו לפיו הוא מציין את המילים "לכם" ניתן ללמוד כי ההתקיימו יסודות עבירת האיומים.

ב"כ הנאשם: התכוננתי לסיכומים האלה, ביקשתי מעו"ד במשרדי שתעשה לי תקציר של הסיכומים, היא עשתה עבודה טובה, לעניות דעתי. משהו הפריע לי כל הזמן והיה חסר לי. בחניון כשהחניתי את הרכב, הבנתי שכמעט נפלתי בפח. התיק הזה בכלל לא כפי שאמרה התביעה, שכחנו מהו התיק האמיתי. מה שקרה בתיק הזה זה משהו אחר לגמרי. מה שקרה בתיק הזה, זה שהנאשם – נפל לי האסימון רק לפני הדיון. אני מתנגד לחלק מהטיעונים של חברתי, מכיוון שלא ציטטה נכון את חומר הראיות כפי שעשתה פעם אחת ותיקנתי אותה ומה שהיא אמרה כאילו מופיע משהו בחומר הראיות, לא מופיע. יתרה מזאת, הסיכומים של חברתי סותרים את כתב האישום, בו אין ייחוס של פנייה ישירה של כוונה של הודעה של הנאשם שהוא הולך לתקוף אותם. חברתי אמרה כאילו הנאשם פנה אל השוטרים ואמר "אני ארסק לכם את הגולגולת". ב"כ המאשימה שינתה את העובדות. המאשימה מצטטת דברים ואני אומר שבכתב האישום היא אמרה אך ורק מה שאמר, בכתב האישום אין טענה של התביעה כאילו באותן אמירות שיוחסו לנאשם הופנו ישירות כלפי השוטרים. הנאשם צעק לעברם, אך רק את המצוטט. יש הבדל בין שתי האמירות. חברתי טענה עובדות שמיוחסות לנאשם, שהן לא יוחסו לו בכתב האישום. זה שיש מזכר הסותר את יתר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34238-03-11 מדינת ישראל נ' אליאסי **19 פברואר 2013**

המזכרים אטען בסיכומים. התיק הזה הוא פשוט – הנאשם שעובד בחברת שליחויות, היה בדרך בעבודתו, תוך כדי עבודתו כנראה ביצע עבירת תנועה ועצרוהו השוטרים שהיו שם. ישנו שוטר בשם חי שרטיקר, שהגיש מזכר – הוא היה עד התביעה האחרון בתיק. השוטר הזה, הוא השוטר הנמוך, ראה אותו גם ביהמ"ש – הוא אפילו נמוך יותר ממני, הוא זה שקרא לנאשם כשהיה דוח, הוא מעיד על זה במזכר המפורט – מתאריך 30.5.12 (ת/6), אצלו התחיל האירוע. השוטר הזה החליט לזמן את הבוחן, השוטר הזה יחד עם הבוחן קרא לתגבור לאחריו השתלשלות האירועים טרם הגשת כתב האישום. כל חטאו של הנאשם הוא שהוא לא הלך מיד כשקראו לו עם הדוח, אלא חשב שבגלל שמקום עבודתו בסמוך למקום מעצרו, הוא הלך וביקש להודיע שנתפס ע"י שוטרים, סימן שהוא הולך לחזור, לא התנהג במי שבורח, אמר לבוס שלו שהוא צריך להתייצב בפני השוטרים. כך גם נחקר הנאשם ע"י ביהמ"ש. אמנם זה לא שיקול דעת נכון, היה צריך להתקשר אך זה מה שהוא עשה, הוא הלך והודיע ובא מיוזמתו. הנאשם התנהג בצורה נורמטיבית, זה יכול לקרות לכל אחד. הנאשם עשה צעד בתום לב, זה לא בריחה ממעצר, זה לא אי ציות לשוטר. ברגע שהשוטר אמר לו לעצור, הוא סימן לו שהוא הולך להגיע, הוא חשב בתום לב שהוא פועל בצורה נורמטיבית. הדבר הזה – שאולי לא מקובל על ביהמ"ש, עורר את זעמו של אותו שוטר, שהחליט לבוא חשבון עם מרשי ופשוט מאותו רגע התפוז המכאני. הוא התחיל אתו מסכת של התעללות. דבר ראשון, הוא הטיל עליו קנס גבוהה יותר על זה שלא הגיע מיד. מדובר בנער שליחויות. לאחר מכן, ראה שהבחור הזה שיכול להיות שהוא טיפש בהתנהלותו, תגובת הנאשם הייתה אחרת, השוטר החליט לקרוא לבוחן ולחפש איך מענישים את מרשי על תקלות באופנוע. כל החומר נחקר בפני ביהמ"ש. הבוחן הזה ששיתף פעולה, הוא החליט להצטרף לחגיגה. קוראים לו רס"ר קרואל, הוא התנהג באכזריות נוספת כלפי מרשי, והחליטו פתאם לפסול לו את האפונוע, המדובר באופנוע ישן וכאלו אלפים נוסעים, הוא לא היה מסתכל עליו, הטילו על הנאשם קנס נוסף בן 1000 ₪ ופשוט התעללו בו ולאחר שעשו לו את כל זה, על מה ? על זה שהוא עשה טעות, בסדר. אבל יכול להיות שהיה להתייצב מיד, הוא לא ברח, הביאו אותו למצב של עידנא דרידחא, כמה שהוא היה עצבני, וכל בן אדם היה מרגיש כך. הסיבות שבגינן נפסל האופנוע הן מגוחכות, היה פלסטיק ישן. יכול להיות. עצם העילות לפסילה והדרך שנעשה, זה ברור, אני מזמין את בימ"ש לראות את מה שהיה שם. ואז מה שקרה הם הלכו ועיכבו אותו בגלל אותו משפט שבטיפשותו הוא אמר, אמרתי את שהרגשתי, הרגשתי שנעשה לי, עמ ' 27 אותה פיסקה שחברתי ציטטה, החל מש' 1 – 8 הוא אומר שהוא יודע שאין דבר כזה מבחינתי ,וגם אם מזרחי ירגיש כעס כנגד השוטר זה מחסום פסיכולוגי. עצם העובדה שהוא יודע שזה המצב, הוא אמר שרצה להראות שכואב לו מה שהם עושים לו 250,500, 1000 ₪. הדבר הזה הלך והסלים בצורה....השוטרים לא התנהגו בצורה של עובדי ציבור שצריכים לבוא ולהרגיע את האזרח, הם עשו כל צעד שניתן כדי להסלים את העניין. איך אני יכול לשכנע את בימ"ש שזה מה שהיה ולא המקרה כפי שהמשטרה מנסה להראות? בפני בימ"ש הוגשו מזכרים שהוכנו על ידי השוטרים בשטח וגם השוטרים העידו בפני בימ"ש. כאשר רואים את המזכר שהגיש השוטר קרואל הוא סותר את מה שחיים אמר בעצמו. יש הבדל בין הגרסאות במזכרים של אותם שוטרים, קרואל רשם מזכר המייחס הרבה יותר מעשים, הוא רצה להיות חבר של חי ולהסלים את העניין ולמרות שחי עמד באופן מלא מתחילת הארוע, לא הרשה לעצמו לרשום את אותם מילים שמייחסים, גם התביעה החליטה בכתב האישום לא לציין זאת מאחר וזה ברור שזה לא מה שנאמר. אותו בוחן הרכב ניסה לסייע לחי להראות שחי צודק ולא הנאשם והוא עשה מזכר עוד יותר חמור שהוא תלוש מן המציאות. עובדה היא שאותו אחד קרואל. למה אנו יודעים שהוא ניסה לפגוע במרשי, אותו קרואל שהוא בוחן רכב וזה עיסוקו, הוא היחיד מכל עדי התביעה שזוכר את הארוע, זה המצב הנפשי שלו, הוא יודע שהחבר שלו חי, הסתבך עם מה שהוא עשה, הוא זה שתקף את מרשי, הוא העבריין ואנחנו הנאשמים וכדי להגן עליו הוא זכר את זה, יצא מגדרו, שיקר במזכר שלו, הוסיף דברים שאף אחד מן השוטרות לא אמרה, מכיון שהוא יודע שהוא שיקר הוא היחיד שמודה בכך שהוא זוכר את הארוע. לעומת זאת השוטרות האחרות שמעידות, למרות שלכאורה הן היו מאוימות, ושאלתי איך לא זכרו שום דבר, לכולנו יש ארועים, אני טוען שלא ניתן להאמין לשוטרים שאומרים שהם לא זוכרים שום דבר, זה אומר שלא היה שום דבר יוצא דופן שנכנס לתא של הזכרון של ארועים יוצאי דופן, השוטרות לא זוכרות כלום מכיון שלא היה שום דבר ממשי או לכל היותר חי, שהוא העבריין המרכזי.

השוטר חי הגיע בתור העד האחרון לבימ"ש הוא ניהל את הארוע ורשם את המזכר הארוך ביותר. אני חזקה על התביעה, שהמזכר הזה היה בפניו לפני שהוא בא להעיד . כשחי מגיע לבימ"ש ומעיד, הוא אומר שהוא לא זוכר כלום מהארוע, העובדה שחי אמר שלא זוכר כלום מן הארוע, היא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34238-03-11 מדינת ישראל נ' אליאסי **19 פברואר 2013**

מחשידה מאחר והעד ידע שהוא עבר על החוק, ידע שאין לו הסברים על כך שהוא השתמש בגז מדמיע נגד מרשי, בימ,ש לא צריך להאמין לחי לארוע כזה שהוא ניהל אותו, ולאחר שהוא הוריד את האופנוע והנאשם אמר את שאמר, בכל הארוע הוא אומר שהוא לא זוכר כלום. עמ' 20 לפרוטוקול, מה שאני זוכר זה מה שכתוב במזכר. וזה לא יכול להיות. למה מכיון שהוא פחד להיחקר שהאמת תיחשף וניסה להרחיק עצמו מן העניין, הוא העבריין העיקרי, הבאנו בתור עד הגנה, עד ההגנה בעדותו בבית משפט הוא העיד שאין לו שום היכרות קודמת עם מרשי והוא בא לכאן כי אמר שמה שקרה יכול לקרות לכל אזרח. לא פעם קורה שיש אנשים שנמצאים במצב כזה והשוטרים כשהם חוצים קווים במקום לבוא ולפתור את הבעיה, הם מחפשים להתנקם יותר.

עד ההגנה מטעמי, מה שהוא אמר שם, אמר במפורש שהשימוש בגז פלפל נגד מרשי היה שלא לצורך. מה שאני ראיתי והתביעה חקירה אותו והעדות היא אובייקטיבית העד אומר שהבחור הנמוך היה ללא שום סיבה לקח, התכופף למטה ולקח את הגז מדמיע ושם בפניו של הנאשם ללא שום סיבה שבעולם לעשות זאת. הוא גם זיהה את מי שעשה את זה שזה הבחור הנמוך. ז.א. אותו אחד שפתאם לא זוכר שום דבר. אותו גז מדמיע אותה עבירה שבוצעה על ידי השוטר הזה. מרשי הגיש תלונה למחש, ואלו לא חזרו אליו.

היתה פה עבירה על ידי השוטרים ולא היתה כל עבירה על ידי מרשי שהיה קורבן ומאחר והיה קורבן לדבר זה הם הטיחו בו את האשמה שהוא איים.

מפנה להחלטה מיום 4.12 לדברי כב' השופט דרויאן. בעקבות דברי בימ"ש שהיתה עבירה של העלבת עובד ציבור, שמשמעותה העלבה, התביעה החליטה לקבל המלצת השופט והחליטה למחוק את כתב האישום בנוגע להעלבת עובד ציבור. התביעה הסכימה שלא היתה אמירה מעליבה או מקניטה, אז לא היה מקום לכאורה מבחינת התביעה גם למחוק את העלבת עובד ציבור מאחר וזו הקנטה.

ב"כ התביעה:

התביעה התייחסה להעלבת עובד ציבור ביחס לעבודה שלו.

<u>החלטה</u>

הסנגור טוען כבר משך כחצי שעה, ועל כן אני מקצה לו עוד 5 דקות.

ניתנה והודעה היום ט' אדר תשע"ג, 19/02/2013 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

ב"כ הנאשם: יש לקבל את גרסת הנאשם לגבי תיאור הארוע עצמו, אמירה וההתנהלות שלו בארוע, גם במזכרים ובטענות השוטרים, רק שוטר אחד לכאורה אומר שקסדה היתה בידי הנאשם וגם אומר שהכה בה על האופנוע ולא נופף אותה. הנאשם הסביר שהיה לו הרגשה שהוא נפגע וחברתי מדברת על עדות הנאשם במשטרה שאמר זאת. זה לא סותר את גרסת הנאשם ,חברתי לא חקרה על כך בח.נ. לכן היא לא יכולה לפרט משהו שהוא לא קיים. שנית, שמשמעות העניין הזה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34238-03-11 מדינת ישראל נ' אליאסי **19 פברואר 2013**

שהאמרה הטריה של הנאשם אומרת שלא אמר את זה לשוטרים אלא למישהו אחר, הוא לא אמר את זה באופן ישיר לשוטרים. וזה לא מופיע בכתב האישום.
השלב בו לאחר האיומים לכאורה בשלב זה השוטרים לא עצרו את הנאשם, אם היה מצב מבחינת הלך הרוח יכלו לעצור אותו, הם יכלו לעכב אותו.
היה עיכוב, מתי היה הליך המעצר רק לאחר שלפי טענתנו ללא כל סיבה שמו לו פלפל לפי טענתם שהוא ניסה למנוע המעצר ואז הם עצרו אותו. העניין שהם לא עזבו אותו ולא עצרו אותו אחרי האיומים מלמד שהוא בוכה על מה שעושים לו ולא מאיים. יותר ראוי לבצע הליך מעצר ולשים אזיקים, הם לא אמרו שהם פחדו ולא דחפו ולא זזו הצידה אף אחד לא אמר את זה. אם מישהו מאיים עלי אתה בורח עושה משהו כדי להגן על עצמך. ופה להיפך הם עצרו אותו, הוא לא שידל ולא אמר.
הנאשם גם כתב שני מכתבים בהם פירוט את מצבו וביקש סליחה. התביעה לא ראתה שום ממש באמירה הזו ולכן אני טוען שבנסיבות העניין...והכי חשוב שאם היה ארוע של איום היו צריכים לזכור את זה. אני מפנה את בימ"ש לעמ' 15 לפרוטוקול. שהשוטר כהן מודה שיש סתירות בין הגרסאות. סתירה בין מה שאמר במשטרה לבין מה שאמר בבית משפט. מפנה לעמ' 15 עד 32. מפנה לעמ' 17 ש' 27-17 המתייחסות לעניין הזה של ההתנהלות שלהם המוזרה שהם רצו לעכב לכאורה לאחר איום במקום לעצור אותו.
אני מפנה את בימ"ש לעמ' 20 שבימ"ש שאל איך יש ארוע של איום ולא זוכרים אותו. מפנה ש' 5, בעמ' 21, שהשוטר חי אומר שהוא לא זוכר שהיה ויכוח עם הנאשם. לא זוכר כלום מהארוע. לכן הארוע והנסיבות מראים שלא היתה עבירה וכל כתב האישום הוא ניסיון של המשטרה לחמוק מלתת את הדין של השוטרים בגין העבירות הפליליות שהם ביצעו.
אבקש לזכות את הנאשם. מבקש לטעון שבוודאי התביעה לא הראתה את יסוד האיום בחוק העונשין שיש בו את הכוונה לפגוע. לכל היותר עלתה שאלה שלכאורה של הקנטה ואני טוען שממכלול הראיות ניתן לראות שאפילו זה לא היה וזה לא היה מופנה כלפי השוטרים ולנוכח ההתנהגות ושיתוף הפעולה והתנהגות הנאשם לאחר מכן עם כל הדברים שעברו עליו לא היה כל מעשה אלים. אפילו היה הקנטה שלא היתה, זה המקרה הקלאסי שמן הטעם הציבורי והמשפטי של זוטי דברים שאין מקום להגיש כתב אישום, בוודאי שאין מקום להרשיע את הנאשם.

הכרעת דין

בראשית הכרעת הדין אני מודיע על זיכוי הנאשם מעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום.

לא בלב קל אני מזכה את הנאשם, שכן השתלשלות העניינים שנפרשה בפני בית משפט והגעת הנאשם אל ספסל הנאשמים, היא כולה, או למצער – ברובה, פרי התנהגותו משולחת הרסן כלפי שוטרי משטרת ישראל.

אוסיף ואומר כבר בתחילת הדברים, כי איני מקבל, ואני דוחה מכל וכל, את הגישה של ההגנה לפיה, שוטרים עברו עבירות כלפי הנאשם; אדרבא, כפי שאפרט מיד להלן, הנאשם הוא זה שחטא בחוסר נימוס, אפילו בגסות רוח כלפי השוטרים, אולם כדי איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין – לא הגיע הנאשם ולא התכוון להגיע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34238-03-11 מדינת ישראל נ' אליאסי **19 פברואר 2013**

על פי כתב האישום, החלה הפרשה ביום 30.5.10, אחר הצהריים, עת רכב הנאשם על קטנוע ברחוב המלך ג'ורג' 5 בתל אביב, ונכנס לרחוב אליו הפניה אסורה, ועל כך אין מחלוקת.

שוטר שהיה במקום, השוטר שטריקברגר, הורה לנאשם לעצור את קטנועו, אולם הנאשם לא שעה להוראה, אלא הסתפק בהגשת רישיונות הנהיגה שלו לשוטר, כשהוא ממשיך ורוכב הלאה מן המקום, אל כיוון מקום עבודתו הסמוך. על פי הגיונו של הנאשם, היגיון לא ברור ולא מקובל, אולי אף פלילי, הוא סבר כי די ב"פקדון" של השארת הרישיונות וחזרה עוד מעט קט אל השוטר, והכל על מנת להודיע - ראשית "חוכמה" - במקום עבודתו הסמוך, שם עבד כשליח, על עיכובו.

כבר כאן נהג הנאשם בצורה מחוצפת, אף פלילית, ובמאמר מוסגר אציין כי הייתי מרשיעו בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אולם הנאשם כבר נענש למעשה בגין מהלך זה, בכך שקיבל קנס נוסף, בסך 500 ₪, במקום 250 ₪ , נוכח עזיבתו את המקום וחזרה אליו רק לאחר מכן.

ולגופו של ענין: נוכח העובדה כי רוב השוטרים שהעידו בפני בתיק זה מסרו כי אין הם זוכרים את הארוע נושא כתב האישום, הרי שהראיה המרכזית גלומה בת/6, דוח הפעולה של השוטר שטריקברגר , מאותו היום בשעה 18:15.

האמור באותו דוח פעולה מאושש את גרסתו של הנאשם ביחס להשתלשלות העניינים, כפי שיובהר מיד.

בתחילת בירור האישום, הבהרתי להגנה - לבקשתה לבטל או למחוק את כתב האישום, כי כתב האישום כפי נוסחו, מגלה בהחלט, על פני הדברים, עבירה, ויש צורך לברר את הנסיבות בהן נאמרו לכאורה הדברים, ככל שנאמרו, כלפי השוטרים. סברתי, ואני עדיין סבור, כי ככלל, אמירה לעבר שוטרים, לפיה "... **בא לי לדפוק לכם את הקסדה בראש, אחד אחד לרסק לכם את הגולגולת**", תוך שהנאשם מחזיק קסדה בידיו, או דופק עליה שעה שהיא מונחת לידו (הנסיבות לא הוברר לאשורן, נוכח גרסאות שונות של השוטרים בענין זה) - בהחלט יכולה להוליד הרשעה בעבירה של איומים.

ובמילים אחרות, לאחר פרשת התביעה, היסוד העובדתי לא היה נתון במחלוקת של ממש, חרף נסיונו של הנאשם לעדן את התמונה ואת מצב הדברים ביחס לאמירתו נושא כתב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34238-03-11 מדינת ישראל נ' אליאסי **19 פברואר 2013**

האישום. השאלה המרכזית שנותרה לבירור, נסובה אודות הנסיבות בהן נאמרו הדברים, על מנת לברר את שאלת קיומו של היסוד הנפשי הדרוש לביצוע העבירה.

הנסיבות בהן נאמרו הדברים הן אלה:

בראשית היתה עבירת התנועה. הנאשם מסר את רישיונו לשוטר על מנת לחזור למקום זמן קצר לאחר מכן, כפי שאכן עשה.

השוטר, ובדין, לא ראה בעין יפה את ההתנהגות הזו – הרי לאן נגיע אם כל חשוד יחליט לחזור לזירת הפשע מתי שנוח לו תוך שהוא "מפקיד" רישיונו בידי השוטר? – ועל כן הוסיף למעשה עבירה נוספת לדוח שרשם לנאשם, ובכך הכפיל את הקנס - שבדין - קיבל הנאשם.

אז, כפי שהנאשם עצמו מסר, הוא החל לאבד את שלוותו, פתח את חגורת מכנסיו ושלף כפכפיו כלפי השוטר, תוך שהוא אומר לשוטר, "**בבקשה, תשאיר אותי עירום ותיקח כל מה שיש לי**".

אמרתי כבר לעיל, כי התנהגותו של הנאשם היתה גסה, והאמור לעיל מלמד על כך.

מהנאשם למדנו, כי אל נוכח המחווה התיאטרלית, המיותרת והמטופשת הזו (שאינה נזכרת בת/6, ואני מניח קיומה, שכן הנאשם העיד כאן על ה"הצגה", למעשה נגד האינטרס שלו), הזמין השוטר את עמיתיו למקום, "ירק 50" ו"ירק 52".

הנאשם העיד עוד בפני, כי נוכח התנהגותו זו (התפשטותו החלקית מול השוטר), ורק בתגובה למעשים אלו, אמר לו השוטר - "... **שאם לא אזהר הוא יוריד לי את האופנוע מהכביש ואמרתי בבקשה אני אוריד אותו מהכביש**..." (עמ' 25, שו' 18).

ואכן, על פי דוח הפעולה, הרי שהשוטר אכן זימן את חבריו השוטרים, אחד מהם בוחן תנועה (שרק לו הסמכות "להוריד" את הקטנוע מהכביש), רק לאחר חילופי הדברים, ובכל מקרה - לפני שראה לכאורה ליקויים בקטנועו של הנאשם (כך עולה, במפורש מ ת/6).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34238-03-11 מדינת ישראל נ' אליאסי **19 פברואר 2013**

זימון השוטרים למקום **לא** נבע מהאיומים המתוארים בכתב האישום, עם קסדה או בלעדיה.

על פי דוח הפעולה של השוטר, הוא הוסיף וכתב כי בהמשך, ורק **לאחר** שזימן את שני עמיתיו, הבחין גם בליקויים בקטנוע, ואז ורק אז, ביקש את אחד השוטרים שזימן למקום, בוחן תנועה, לבחון את הקטנוע, שמא אכן יש להורידו מן הכביש.

הנאשם, שאני מסכים עם סנגורו בסיכומיו בעל פה – אכן נהג בטפשות – שמע על הכוונה לבדוק קטנועו (עוד טרם הגיע השוטרים הנוספים למקום), לאחר קבלת הדוח הכפול (והמוצדק), ותחת להמתין בשקט או - אפילו טוב יותר - להתנצל על חוסר הנימוס שלו, ניגש אל קטנועו, הזיזו הצידה לכיוון הכביש, ואמר "**בבקשה אני אוריד אותו מהכביש**" (ההדגשה אינה במקור) תוך שהוא מטה אותו, כאילו מפיל אותו ארצה, או אפילו מפילו, לכיוון הכביש.

והנה, לכשנשאל בבית המשפט השוטר על הליקויים שהביאו אותו לזמן הבוחן, הוא השיב כי ראה לנגד עיניו גומיות בולם קרועות, בעיה בלוח מספר הרישוי, ובפלסטיק רופף. לא ארחיב הדיבור על הפגמים הללו, ואסתפק באמירה ובהפניה לדברי הבוחן בעדותו שמסר כי נושא הגומיות הקרועות בבולמים הוא עניין שקשה להבחין בו בעין שאינה מקצועית (עמ' 14, שו' 13 ועד עמ' 15 שו' 21) .

רוצה לומר, ובעדינות, שכן ליבי-ליבי לשוטרים שצריכים מידי יום להתעמת עם ברנשים כדוגמת הנאשם, על גישתו חסרת הנימוס כלפיהם, שלא ניתן אלא להגיע למסקנה כי השוטר החליט ללמד את הנאשם גס הרוח לקח, ולחנכו.

צר לי כי השוטר בחר לעשות כך, שכן לא זו בלבד שהמשך התנהלותו של הנאשם מלמדת, כי היומרה הסיזיפית לחנכו, היא מעבר ליכולותיו של אותו שוטר (אפילו היה מחנך מדופלם), אלא שבעיקר - כי אין זה מתפקידו של השוטר.

ובחזרה לזירת הארוע: בוחן התנועה הגיע למקום, העיף מבט מהיר אל הקטנוע, וראה זה פלא - בבדיקתו מצא, על נקלה, מספר ליקויים, כפי שהתרשמתי שציפה ממנו מזמין הבדיקה. והנה, נוכח הממצאים תפח הקנס באלף שקלים נוספים, וזאת עוד לפני עלות תיקון הליקויים "הקשים".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34238-03-11 מדינת ישראל נ' אליאסי **19 פברואר 2013**

על הלך הרוח של בוחן התנועה, ניתן ללמוד מעדותו בבית המשפט: "אני צריך למצוא שני ליקויים כדי שיורד מהכביש" (עמ' 15 שורה 8).

וכאן אנו מגיעים לצומת החשובה בתיק זה. רק לאחר שהנאשם קיבל קנס בסך 250 ₪, שהוכפל – בצדק רב – לסך של 500 ₪, ולאחר התנהגותו הפרובוקטיבית, המתגרה, חסרת הנימוס והפשר, הוחלט ללמדו לקח – והוא ספג קנס נוסף של 1,000 ₪ לרבות הורדת קטנועו מן הכביש. רק אז, ולא לפני כן, איבד הנאשם את שאריות עשתונותיו, עשתונות לא מרובים ובלתי יציבים מלכתחילה, כפי שכבר הובהר, ואז אמר לשוטרים את המיוחס לו בכתב האישום (כך עולה גם מעדויות השוטרים האחרים, ת/3 ו - ת/5).

אני מקבל את גירסת השוטרים, גירסאות בשינויים קלים (כמצופה, נוכח חלוף הזמן), לגבי מה שאמר הנאשם לכיוונם, ואני דוחה בשתי ידיים את טענתו כאילו אמר זאת כלפי פלוני או אלמוני, שכן על פי עדותו שלו היה נתון במעין התקפת אמוק, כך שאני מתקשה לקבל גירסתו כי נזהר שלא להפנות את דבריו ופניו כלפי השוטרים.

אבל, וזו הנקודה העיקרית, אני מקבל גם את גישתו של הנאשם, לפיה אמר את שאמר לשוטרים לא מכוונה או משאיפה להפחידם, לאיים עליהם או להקניטם, אלא שהדברים נאמרו מרוב תסכול, נוכח הסדרה החשבונית בדמות הקנס שקיבל, קנס שהלך ותפח לנגד עיניו של הנאשם, כאשר עם כל הכבוד - חלקו הסופי (והגבוה ביותר מבחינה כלכלית ואף תעסוקתית) - היה מיותר.

אני שב ואומר, כי אני יכול – בדיעבד, מאולם בית המשפט הממוזג – להבין את השוטרים, אל מול התנהגותו המחוצפת של הנאשם, את רצונם ללמדו דרך-ארץ, אולם עם כל הכבוד ועם ההבנה לקשיים הרבים בהם הם נתקלים, ונאשם זה יוכיח, אין זה מתפקידם של השוטרים ללמד ולחנך את האזרחים על דרך מתן קנסות עודפים, שלא היה מקום להערימם על גבי הקנסות הראשוניים.

חשוב להדגיש: אפילו קבעתי כי הקנס המשולש היה מיותר, בחלקו הסופי, אין הדבר מהווה כר או צידוק **לאיים** על שוטרים, ולו סברתי כי כך נהג - הייתי מרשיעו מניה וביה, חרף אי הנוחות, שכן איום מהווה תגובה בלתי מידתית ופלילית. אלא, שכאמור, אני מאמין לנאשם, נוכח תיאורו וגם לאור התנצלותו המיידית לאחר האירוע, כי הדברים נאמרו מתוך תסכול

עמוק, נוכח ההתדרדרות במצבו הכלכלי והתעסקותי של אותו נאשם-שליח, ובמפורש לא בכוונה לאיים על השוטרים.

ברי כי עבירת האיומים היא עבירה התנהגותית, ולא תוצאתית, אולם גם העובדה שרובם לא זכרו כלל את האירוע, כפי עדותם בפני בית המשפט, מלמדת, לדעתי, כי הדברים של הנאשם אכן נאמרו בעידנא דריתחא ומתוך תסכול רב, כדרכם של נהגים רבים המקבלים דוחות, ועל כן לא הותירו הדברים רושם עז, אם בכלל ואם של איומים, אצל השוטרים.

אני קובע איפוא, כי הדברים הקשים, כאמור בכתב האישום (בגרסא כזו או אחרת), לא נאמרו אלא כביטוי לתסכול הרב שחש הנאשם ול"זעקתו" אל מול השוטרים נגד העוול שסבר כי נגרם לו. איני מוצא, בנסיבות שתוארו לעיל, את אותו היסוד הנפשי המחוייב לשם הרשעה באיומים, לפיו אכן כיוון הנאשם ושאף לאיים או להקניט את השוטרים.

פסק כבר בית המשפט העליון, הן בפרשת רע"פ 2038/04 בענין **שמואל לם** והן בפסיקה שלאורה, כי אצל המאיים צריכה להתקיים השאיפה המודעת לפגוע באותם הערכים המוגנים בסעיף 192 לחוק העונשין, וכי דברי האיום צריכים להיאמר, לשיטת המאיים, כדי להשיג את ההפחדה או ההקנטה של האדם אליו מופנים הדברים.

כאמור, הגם שאני מקבל את עמדת התביעה כי הנאשם ביצע את החלק העובדתי של העבירה, אני סבור – נוכח הנסיבות שהוכחו במשפט – כי לא התקיים בו היסוד הנפשי הנדרש לשם השלמת העבירה. למצער, בהחלט קיים ספק, אותו ספק המונע הרשעה בפלילים, ביחס לקיומה של אותו יסוד נפשי אצל הנאשם.

אין הרי דברים גסים ובוטים, אפילו אלימים במהותם, הנזרקים לחלל האוויר, מרוב תסכול וזעם, ובעידנא דריתחא, כהרי איומים המבקשים והשואפים לפגוע בשלוות נפשו של השומע. אני בטוח כי הדברים שאמר הנאשם לא נעמו לאוזני השומע, בין אם אזרח ואף אם שוטר, אולם כאמור - הנסיבות מלמדות כי תסכול וכעס דיברו מגרונו, ולא הרצון או הכוונה לאיים, להפחיד, או אפילו להקניט את השוטרים.

אשר על כן, וכפי שיראה הקורא – לא בחמדה – אני מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו. אני תקווה, גם נוכח התנהלותו של הנאשם על פי הראיות שנשמעו, וגם נוכח התנהגותו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34238-03-11 מדינת ישראל נ' אליאסי **19 פברואר 2013**

האימפולסיבית בבית המשפט, כי ידע להפיק את הלקח מן הפרשה, וישפר את התנהגותו כלפי הזולת בכלל, וכלפי שוטרים בפרט.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

(הערה: הואיל והכרעת הדין ניתנה באולם, בהסכמת הצדדים מפורסמת הכרעת הדין ביום למחרת, לאחר תיקוני הגהה של בית המשפט).

ניתנה והודעה היום ט' אדר תשע"ג, 19/02/2013 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

הוקלד על ידי הדר אהרון